

Sodderin seurakunnan pyhäkoulun kuoro Suomeen

On siinä monenmoista puuhaa, kun ruvetaan hankkimaan passia ja viisumia kuudelle pyhäkoululaiselle ja yhdelle opettajalle. Kirjoitetaan valtakirjoja, matkustellaan Prääsään, ajellaan Petroskoihin, hankitaan vakuutukset, käydään valokuvassa, neuvotellaan koulussa, selvitellään perhesuhteita, näytetään syntymätodistusta ja asioidaan monen, monen viranomaisen kanssa. Suomen konsuli ymmärtää matkan kulttuuriarvon heti. Hän myöntää koko porukalle ilmaiset viisumit!

Vihdoin toukokuun alun torstai-iltana menen tapaamaan pyhäkoulun opettajaa, nuorta äitiä Tanjaa. Onkohan kaikki valmista huomista lähtöä varten? Perheenisä, Stas, kantaa avannosta vettä saunaan: ”Dokumentit jo saatiin. Tänään koko porukka kylyyn. Huomenna pääsette puhtaana matkaan.”

Voitonpäivä ensin

Seuraavana päivänä, perjantaina, alkaa monen päivän vapaa – mutta vasta koulun juhlan jälkeen. Tuleva tiistaihan on voitonpäivä: ”Me voitimme sodan!”

Perjantaina istun koulun juhlasalissa kutsuvieraiden joukossa. Ohjelma on koottu taitavasti. On nähty vaivaa. On musiikkia, lausuntaa, videoesitys, näytelmä ja katsaus historiaan. Lapset ovat juhlatamineissa: tyttösillä hiuksissaan suuri rusetti, pojilla valkea paita ja mustat housut. Tunnelma yllättää. Se on vahvasti paatoksellinen, avoimen yltyöisänmaallinen, outo, jotenkin pelottava: ”Me voitimme sodan!”

Juhlan jälkeen jään toviksi istumaan paikalleni. Mietiskelen kulttuurieroja: onko mikään muuttunut rauhaa rakastavan Neuvostoliiton YYA- ajoista? Millä tavalla voittoisa valtio on voittonsa jälkeen järjestänyt omien kansalaistensa elämän? Entä kuinka taasen eletään siinä valtiossa, joka ei voittanut? Kumpi auttaa kumpaa? Kumpi kadehtii? Onko uhoon perustetta? Minkälaista on kristillinen rauhankasvatus? Kuka on lopullinen voittaja - kuolemankin kukistaja? Pohdiskellen palaan autolleni.

Matkaan rukoillen

Kotona juhlavaatteet pakataan laukkuun. Syödään. Sitten reppu selkään ja laukku käteen. Juosta kipitetään autolle. Tunnelma on innostunut. Kaikille on oma paikka - jokaiselle oma turvavyö. Pie-nimmät saavat turvaistuimenkin.. ”Kuka muisti passin?” sanon. Tanja-opettaja nostaa käsilaukustaan paksun dokumenttipinon. Sen ympärillä on kuminauha: ”Vot!” Auto lähtee liikkeelle. Saattajat vilkuttavat. ”Mitäs lauletaan?” kysäisen. Aivan luontevasti veisataan virsi 548 venäjäksi. Se osataan ulkoa: ”Tule kanssani, Herra Jeesus. Tule, siunaa päivän työ...”

Ei saunasta vesi kesken loppu

Yövyimme Ruskealan kirkolla. Meille on lämmitetty saunakin. Vaikka eilisiltaisen jälkeen olemmekin aivan puhtaita, kaikki tahtovat kylpeä taas. Tytöt ensin. Sitten me pojat. Stanislav on täyttänyt

kahdeksan vuotta. Erehdyn kysymään Slavan, pikkuveljen ikää tyhmästi: ”Oletkos jo neljä?” Miehenalun ilme synkkenee. Hän katsoo minua tuimasti. Pienet hampaat puristuvat yhteen. Huulten välistä sihahtaa: ”Pjät!” (viisi) ”Voi, voi, kuinka minä nyt niin huonosti arvasin! Anteeksi, anteeksi.”

Ruskealan kirkon saunassa on vesijohto. Pesuhuoneessa on kaksi suihkua. Veljekset oivaltavat heti, että tänne ei kannetakaan vettä avannosta. Ei tarvitse säästellä isän vaivoja. Vettä tulee, kun kraanasta vaan kääntää. Voi sitä läträämisen riemua!

Panen Slavan tukkaan samppoota. Pikkumies seisoo tyytyväisenä suloisen lämpimän suihkun alla. Tukka huuhtoutuu. Samassa touhukas isovelji paneekin oman suihkunsyrjään. Häntä kiinnostaa kokeilla, kuinka tuo toinen suihku toimii. Stanislav hypähtää viereemme ja kiertää meiltä sinisen hanan kiinni. Taas rehahtaa pikkuveljen ilme tuimaksi. Suusta tuleekin tällä kertaa paljon sanoja – ja monenlaisia.

Rajalle – ja Suomeen

Lauantaina heräämme varhain. Aamupalan jälkeen siirrymme kirkkosalin puolelle tutkimaan akustiikkaa: miltä tässä kirkossa kuulostaa ”Maa on niin kaunis” venäjäksi? Entäs yhteen ääneen lausuttu Isä Meidän? Lapset huomaavat, että virsikirjat ovat tuttuja, samanlaisia kuin omassa kirkossamme Novye Peskissä.

Aamuhartauden jälkeen autoon - ja rajalle.

Tarkastus on tiukka. Venäjän viranomaiset kysyvät, kuulustelevat ja tarkastelevat: ”Katsokaa minua. Silmälasit pois! Vertaan passikuvaanne.” Onnistumme. Pääsemme läpi koko ryhmä. Lapset ovat vakavia. Sanon, ettei viranomaisia tarvitse pelätä - he vain tahtovat tehdä työnsä hyvin.

Ajamme kilometrin. Saavumme Suomen tulliin. Rento rajavartija kirjaa tietomme. Ystävällisesti hän lausuu tervetulleeksi, toivottaa hyvää matkaa ja menestystä kuorollemme. Lapset kiittelevät kohteliaasti, kukin vuorollaan. Käymme vielä tullin vessassa. Ja sitten eteenpäin – nyt katsomme, minkälainen maa on Suomi!

Nähtävyyksiä

Näemme Kerimäen kirkon sisältäkin päin, Olavinlinnassa onnistumme pääsemään venäjänkieliselle opastuskierrokselle. Aina välillä syömme eväitämme, mutta ennen kuin menemme Mikkeliin tapaamaan Stanislavin kummisetää, nautimme Hesburgerissa asiallisesti lasten aterian. Kummihan pelästyy, jos yhtäkkiä sisään tunkeutuu kahdeksan nälkäistä turistia. Mutta ei kummi oikeasti olisi huonoa tykännyt – päinvastoin. Tuloomme on varauduttu: perheessä on jopa opiskeltu venäjää. Tramppoliinikin on varustettu pihalle iloksemme.

Kuortissa nähdään maailman suurin tuohivirsu. Lahdessa tavataan kummitäti. Pitkän päivän päätteeksi päästään vihdoinkin yöksi Vihtiin – kyllä sopu sijaa antaa. Lapset käyttävät ulkokuussiammekin aivan luontevasti: ”Näinhän me kotonakin.”

Tiivis aikataulu – paljon ohjelmaa

Sunnuntaina matkaamme Munkkiniemeen jumalanpalvelukseen. Juomme mehut ja syömme tuoreet sämpylät jo ennen esiintymistä. Lämmin ja ystävällinen vastaanotto rentouttaa. Lapset tuntevat olonsa turvalliseksi. Kuoron laulu soi kauniisti. Onnistumme pääsemään hyvin lähelle oikeita sävelkulkuja.

Leppävaaran korkeimmassa talossa abuniekku Rauni tarjoaa herkullisen haukiaterian. Abuniekku Marjatta johdattaa meidät Leppävaaran Angry Birds-leikkipuistoon. Se osoittautuu varsinaiseksi vetonaulaksi: ”Suomessa on kivaa.”

Maanantain tärkein tavoitteemme on esiintyminen Karjala-illassa Raamattuopistolla klo 18.

Mihin ehtisimme sitä ennen? Kierrätyskeskus, Raitin Pysäkki ja Korkeasaari ehditään tarkastaa. Onneksi Korkeasaaresta saa vuokrata pienelle ihmiselle rattaat kolmella eurola.

Iltapäivän edetessä Slava ei enää jaksa juoksennella sinne tänne, vaan tutkii leijonat, riikinkukot hirvet, karhut ja kotkat ennemmin rattailta käsin, siis istuviltaan. Isoveli työntelee. Tosin isoveili saa työntöaidostaan moitteita. Alamäessä hän tuon tuostakin päästää rattaista irti. Vähän ajan päästä hän sitten juoksee rattaat kiinni. Minäkin joudun

puuttumaan moiseen leikkiin: ”Katsos, kun tuolla alhaalla on meri, eikä Slavalla ole pelastusliivejä. Jos kompastut, pikkuveli joutuu vaaraan ja minä kas-tun”

Tiistaina Leppävaaran seurakunta tarjoaa lounaan ennen päivähartautta. Innokas kuoromme pääsee taas laulamaan - nyt kauniissa tiilikirkossa.

Aquapark

Vatsa on täynnä. Laulut on laulettu. Minkäs nyt mentäisiin? Leppävaaran uimahalli voittaa äänestyksen. Jaanan kummisetä, abuniekku Jukka kutsutaan mukaan. Uimala on lasten mielestä upea AKVA PARK. Slava nauttii lämpimästä lasten altaasta. Isoveli Stanislav näyttää mallia, kuinka kahdeksanvuotias osaa kahlata jääkylmän altaan läpi niin kuin isotkin avantuimarit. Tyttöporukka tutustuu abuniekku Ailin opastuksella laitoksen moniin saunoihin kaikessa rauhassa. Kahdeksanvuotias isoveili äkkää yhden altaan reunalta vesijuoksuviikon. Uimavalvoja puuttuu viikon pukemiseen: ”Osaatkos jo uida 25 metriä?” ”Osaan, jos

jalat saa osua pohjaan.” ”Tässä, kuules, on sinulle liian syvää.” Vyö riisutaan. Nuorimies ohjataan matalampien altaiden puolelle. Mietin, kuinka sanottaisiin venäjäksi: ”Uija en ossaa, mut oon keno kahlaamaa.”

Upelle vasta ensi kerralla

Upella, Suomen Idäntyö UP r.y.:n varastolla Tervakoskella emme mitenkään ehdi käydä. Lohdutteen lapsia, että kenties saamme vielä joskus toiste mahdollisuuden tavata tuo kuuluisa Jumalan mies, josta seurakunnassamme niin paljon ihmeellistä hyvää kerrotaan.

Runsaat tuliais

Tiistai-iltaan mennessä on ehditty kerätä melkoinen määrä tuliaisia. ”Mitenkäs kaikki tavarat saadaan huomenna kotiin?” Alamme pakata autoa. Tavaratila on äkkiä täynnä. Onneksi sain juuri perävaunuun hyvät renkaat. Avaan perävaunun kuomun. Tavaraa ruvetaan mättämään sisään. Vaate- ja kenkätuliaisten lisäksi mukaan ujutetaan myös suuri matto, lasten sänky, lasten rattaat, lasten vuodevaatteita, kottikärryt, polkupyörän pyöriä, harava, astioita, palloja, leluja ja vaippoja. ”Mitä sanoo meille sanoo Venäjän tulli?” kysytään. ”No, meitä on nyt kahdeksan. Huomenna vielä Aleksei tulee Lahdesta mukaan. Hän on ollut kieltä oppimassa. Tullissa meitä on siis yhdeksän. Jokainen saa viedä 50 kg. Ei tässä ole edes neljäsataa kiloa. Emme me riko Venäjän lakia. Mutta se on harmi, jos tulli ei usko, että kuormaa ei ole liikaa. Voimme joutua puntariin. Silloin menee monta tuntia aikaa. Nukkumaan ehkä emme ehdi.”

Tunnustelen aisapainoa. Kytken perävaunun vetoautoon. Tarkistan valot. Valot eivät toimi.

Viivästys

Keskiviikkona, paluupäivänä, nousen ani varhain sähköhommiin. Perävaunun valojen vika on pahasti kätkössä. Se löytyy loppujen lopuksi vetoauton vasemman takalyhdyn sisältä: rosvoliittimet ovat kuoppaisten teiden tärinäissä pettäneet. Aikaa korjaukseen kuluu runsaasti. Abuniekku Olavin sana lohduttaa: ”Rosvoliittimen keksijä ansaitsisi rangaistuksen.” Kello on paljon. Nyt jo kannattaa ennen lähtöä syödä lounaskin Vihdissä.

Rukous auttaa

Koukkaamme perävaunuinemme Lahden rautatieaseman kautta. Aleksei nousee kyytiin. Ajaa hyrryttelemme. Imatran jälkeen alkaa sataa lunta. On toukokuun puoliväli ja lunta pukkua taivaalta! Parikkalan patsaspuistoon pysähdymme tauolle. Täytyy välillä pissattaa lapset ja kävelyttää vähän. Panen viestin menemään tutuille rukousryhmäläisille: ”Neljän tunnin kuluttua olemme tullissa. Pie-ni rukoustuki olisi varsin tervetullut.”

Vihdoin iltahämärissä ehdimme lopultakin rajalle. Suomen tullissa ei ole jonoa. Venäjän puolella on hitaampaa. Minua aletaan kuulustella. Sävy onkin ystävällinen. Johtuukohan se esirukouksista? Rupean aavistelemaan, että nämä yövuoron virkailijat ovat hyväntahtoisia. Kuulustelija näkee ikkunastaan väsyneet, hieman kylmissään värjöttelevät lapset. Tajuan, miksi aamulla täytyi käyttää aikaa valojen korjaamiseen: kilttien yövuorolaisten piti ehtiä työhön.

Kuormamme hyväksytään kuin hyväksytäänkin ilman punnitusta. Viimeinenkin Venäjän puomi laskeutuu vaakasuojaan asentoon TAKANAMME. Kuoromme kajauttaa kauniin kiitosvirren. Hyväntuulisina ajamme rajan Venäjän puolen yöravintolaan. Syömme hyvin. Jälkiruuaksi kaikki syövät jäätelön abuniekku Riston laskuun. Enää 30 kilometriä ja yöksi Ruskealan kirkon lämpimiin huoneisiin puhtaisiin lakanoihin.

Hammaskieju?

Torstaina aamupalalla isovelji Stanislav esittelee ylpeänä pientä aarretta: häneltä lähti yöllä hammas! Kaikki suomalaiset turistit onnittelevat. En meinaa keksiä, mikä ”hammaskieju” on venäjäksi.

Nuosjärven sääntö

Asvalttitieltä käännyttään kuoppaiselle hiekkatielle Kroshnozerossa, Nuosjärven kaupan kohdalta. Lapset muistavat risteuksen säännön: ” Se, joka ei polta tupakkaa, saa jäätelön.” Abuniekku Riston jäätelörahan toinen puolisko käytetään nyt.

Kiitos viisumeista

Kuoppainen tie mutkittelee. Ala-Salmen sillalta on perille enää pari-kolme peninkulmaa. Tunnelma on kihelmöivä: pian pääsemme kotiin. Pysäytän auton: ”Emme ole muistaneet kiittää konsulia!” Otan puhelimen. Kenttää näyttää olevan. Naputtelen Suomen Petroskoin konsulaatin numeron. Kiitoslaulumme kajahtaa reippaasti. Konsuli lupaa välittää terveisemme koko henkilökunnalle. Hänen äänestään kuulee, että hän hymyilee.

Hyvyys etenee

Niinpä niin, arvoisa abuniekku, emme tietenkään voi muuttaa koko maailmaa, mutta yhden ihmisen maailmaan voimme vaikuttaa paljon. Sekä pyhäkoulun opettaja että lapset saivat elinikäisiä, hyviä muistoja. Matkan teki mahdolliseksi Sinun tukesi.

Pyhäkouluja meillä on viisi. Kaikkien viiden pyhäkoulumme opettajat ovat Sodderin seurakunnan ensimmäistä kristillistä polvea. Nyt jo he opettavat Raamattua omalla äidinkielellään uudelle sukupolvelle. Työllämme on ollut siunaus.

Tunnistatko tässä vastauksen sekä rukouksiisi, lahjojihisi että toimiisi?

Kiitoksin ***Pekka Palosaari***

Sodderin seurakunnan vanhempi pappi

Suomen osoite: Maruntie 37 B, 03430 Jokikunta

Vanhanaikainen lankapuhelin, joka ei talleta soittajan numeroa, 09 – 54 15 610.

REMONTTITAITOISIA ihmisiä kutsutaan talkoisiin kirkollemme. On vähän maalattavaa, sakastin lämmöneristystä, kaappien asennusta, vesikattohommia, pihan kunnostusta. Jos Sinulla on passi ja pystyt hankkimaan viisumin, niin otapa yhteyttä. Muista, että puhelimeni vastaajaan täytyy sanella myös soittajan numero.

KARJALA-ILLAT: Yleensä kuukauden 1. maanantaina kello 18 Suomen Raamattuopistolla Kauniaisissa, os. Helsingintie 10. Kesäkuussa 5.6., mutta heinä- ja elokuussa olemme matkoilla. Syyskuun kokous on 4.9. ja lokakuun 2.10.

MATKASUUNNITELMA: kesäkuussa 9.6. -19.6., heinäkuussa 30.6. – 11.7. lasten leiri, elokuussa 12.8. – 22.8., syyskuussa 22.9. – 29.9.

SÄHKÖPOSTI:

Kirjeemme ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Jos tahdot näitä kirjeitä sähköpostina, ilmoittaudu: ollipalosaari65@gmail.com

Puheenjohtajan tervehdys

Tällä hetkellä eletään monenlaisten muutosten aikaa, sekä koti-Suomessa että kohteessamme Karjalassa. Joudutaan sopeutumaan uusiin ja joskus yllättäviinkin tilanteisiin, joustamaan ja soveltamaan.

Se seikka ei kuitenkaan ole muuttumassa, että Sodderissa tukeamme edelleen tarvitaan. Henkilökohtaisten kontaktien luominen on aina ollut abuniekkein vahvuutena, monilla meistä on siellä ystäviä jo useamman sukupolven ajalta. Voimme iloita, että saamme toimia Jumalan työrukkasina monilla eri tavoilla – aineellisesti, hengellisesti ja henkisesti.

Abuniekkein toiminnassa muutokset eivät vielä tänä vuonna näy merkittävästi. Hallituksessa jatkavat tutut kasvot, Karjala-illat ja vierailut puolin ja toisin järjestetään entiseen tapaan. Näkyvin muutos tulee olemaan sääntömuutos, joka on ollut vireillä jo pidemmän aikaa. Nyt on tarkoitus viedä uudistus maaliin. Pitkä hioaminen kannattaa, jos siten saamme aikaan yhtä hyvin ajan hammasta kestävät säännöt kuin edeltäjämme.

Toivotan kaikille antoisaa kesää ja siunausta kaikille toimillenne.

Lija Seuna,

puheenjohtaja

Talouden kuulumisia

Kuluva vuosi on päässyt liki puoleen ja nyt voidaan jo nähdä, mihin olemme talouden osalta kulkemassa.

Viime vuoden loppupuolella vahvistunut Venäjän rupla aiheutti sen, että kannaltamme erittäin myönteinen kehitys kerättyjen varojen ja tarpeiden välillä pysyi positiivisena.

Saimme siis sisään enemmän kuin kulutimme seurakuntamme ylläpitämiseen. Taloustilannehan Venäjällä ei edelleenkään ole sillä tavalla kehittynyt, että niillä "Raukoilla Rajoilla" jossa työtä teemme, olisi edes periaatteessa mahdollista rahoittaa seurakunnan toimintaa merkittävässä määrin. Sodderin seurakunnassa ollaan ystävien tuen varassa vielä pitkään.

Juuri nyt näyttää siltä, että joudumme syömään varantojamme, sillä alkukausi on ollut lievästi alijäämäinen. Osin syynä on ollut sekin, että muista lähteistä tulevien avustusten kulku perille on viivästynyt. Näin olemme me maksaneet osuuttamme etuajassa. Onneksi meillä on "varakangasta rullalla"!

Pappimme vanhenee!!

"Ei se ole juurikaan kumaraan käynyt. Hieman on harmaantunut ja ehkä hiuskuontalokin vähän ohentunut. Olisiko vyön tienoillekin kilo tai kaksi kertynyt. Tahti on jonkun verran hidastunut ja asioiden muistamisessa on aiempaa enemmän tekemistä." Kait se niin on?

On se vaan niin, ettei häneen ole aika kovinkaan kovalla kädellä iskenyt eikä vuodet ole miestä vavisuttaneet. Nukkuu ehkä hieman pidempään kuin ennen, mutta tuntee ja muistaa edelleen joka ikisen vastaan tulijan Sodderin ja Peskin välisellä raitilla.

Pekka täyttää unikeon päivänä 70 vuotta!!

Uskokaa tai älkää, mutta näin vaan on. Olen nähnyt hänen passinsa. Siellä se seisoo: Pekka tulee miehen ikään. ***Pitäisikö meidän muistaa jotenkin?***

Reilut kaksi vuosikymmentä on Pekka-pappimme Karjalassa ravannut ja raatanut. Ei ole toki miehen tarvinnut tehdä sitä yksin. On ollut lukematon joukko ahkeria Abuniekkoja avittamassa mitä erilaisimmissa asioissa. Ja tietenkin Pirkko.

Kuitenkin se on Pekka,

jota nyt pitäisi muistaa jotenkin!

Onhan meillä viitteissämme "Merkkipäivät" 1054!!

ONNITELLAAN PEKKAA MUISTAMALLA TÄTÄ TILIÄ!

Kartutetaan kuulkaa oikein kiittämiseen asti Sodderin Seurakunnan tulevaisuutta varmistavaa "Seurakuntatyön rahastoa", johon keräämme varoja niitä aikoja varten, kun tarvetta on, mutta ehkä saamme vähemmän varoja kokoon kuin tarve olisi.

Tarpeitahan on. Rakennusrahastoa kerryttämme paitsi olemassa olevien toimitilojen kunnostustarpeisiin myös Jessoillaan hankinnassa ja harkinnassa olevan tulevaisuuden toimitilan tarpeisiin.

Tonttia haetaan seurakunnan tiloja varten.

Kirkkoherra muuttanee lähiaikoina omaan taloon.

Vanha pappila joko myydään tai vuokrataan, joten siitä saadaan varoja. Silti varantoja tarvitaan.

Muistakaa, että kansan käsi on karttuissa.

Pienikin auttaa, isompi vieläkin enemmän.

Keräyslupamme on **RA 2016/280**

Lupa on voimassa 31.12.2017 saakka koko maassa

Ahvenanmaata lukuun ottamatta.

Luvan on myöntänyt Poliisihallitus.

Keräystilimme on FI70 5303 0020 0151 04

Itä-Karjalan Abuniekat ry:n Hallitus toivottaa kaikille työmme ystäville ja tukijoille Hyvää Kesää.⁶

Terveisin ***Esko (sihteeri)***

